

**DEVRİM BİR EFSANE,
ÖZGÜRLÜK BİR ÜTOPYA,
DEĞİL!!**

www.liberter.cjb.net
<http://users.resist.ca/~liberter/>
liberter@resist.ca

İLÜZYONLARIN ÖTESİNDE PLATFORMİZM

Şimdi anarşizm için
örgütsüzlük
batağından kurtulma,
sonu gelmeyen taktik
ve teorik meselelere
dair tereddütlere bir
son verme, kararlı bir
şekilde iyi tanımlanmış
hedeflere doğru
ilerleme ve örgütlü bir
kolektif pratiği işletme
zamanıdır.

Çeviri: Taçanka Çeviri Kolektifi
Tasarım: Liberter

**Northeastern Federation
of Anarcho-Communists**

NEFAC

Platformdan anladığımız şey örgütlenmenin ciddi şekilde gerekli olduğudur. Bunun anlamı ilerlemenin karar meclislerinden oluşan demokratik yapı, tartışma grubu, görevler, zorunlu iş komiteleri gibi basit gereksinimlerine kendimizi vermemizdir. Ayrıca anarşizmin bölgede sınırlı kökenleri olduğunu, ve yenilikçi kalmak için çeşitli konularda politik pozisyonlara ev sahipliği geliştirmemiz gerektiğini biliyoruz. Bize göre, taktik ve teorik birlik sorunu sadece ortak hissiyat ve bir de sürekli bir mücadele süreci demek.

"Amacı gücün ele geçirilmesi olmayan anarşist örgüt ne bir parti olabilir ne de kendisini öncü ilan edebilir. Örgüt daha çok işçi sınıfı içinde eylemlerle bir azınlıktır. Umudu özgürlükçü bir birleşme noktası vazifesi görmek ve tüm otoriter ideolojilere karşı teorik ve pratik savaşın içinde yer almaktır. İnsanları örnekleme ve önerme yoluyla kendi politik bakış açısında birleştirmeye çalışan ilk ve önde giden alternatif güçtür." (...) Her devrimci dönemin insanları anarşist alternatif ve metodları toplayabilen örgütlerin ardından geldiği düşünüldüğünde ve kökünü mücadelelerden alan güçlü bir anarşist örgütün gerekli olduğunu düşünüyoruz. Yine de açık olalım, NEFAC'ın şu anda böyle bir örgüt olduğunu düşünmüyoruz. (Fakat bunun için çalışıyoruz!) [5]

Dipnotlar

1. Bu dergideki "*Aşk & Nefret*" yazısı. (3, NEA-Zbed)
2. Bakınız: Mahnovşçina, Peter Arşinov, Kaos Yayınları, ve Kronstad, İda Mett, Kaos Yayınları)
3. Aksi belirtilmedikçe platform diye bahsedilen: *Liberter komünistlerin örgütsel platformu*
4. *Devrimci Anarşist Örgüt sorunu*, Emile- Fenry grubu
5. A.g.e

Yazarların Rus devrimiyle ilgili canlı anıları vardı, ve "kitlelerin (toplumsal hareket içinde) kendilerini derin şekilde anarşist eğilimler ve ilkelerle tanımlamasına rağmen, bu eğilimler ve ilkelerin her şeye rağmen dağınık kaldığını" ve bu yüzden "anarşist konumlanış ve toplumsal devrimi korumak için gerekli liberter fikirlerin sürükleyici gücünü organize eden" bir güce ihtiyacımız olduğunu hatırlatıyorlardı. Anarşist örgüt "kendi inisiyatifini ortaya koymalı ve toplumsal devrimin tüm alanlarına tam katılım" göstermeliydi: "devrimin yönelimi ve genel karakteri, devrimin yapıcı görevleri, yeni üretim, tüketim, tarım sorunu, vs. bütün bu sorunlar ve bunun gibi daha birçok sorun üzerine, kitleler anarşistlerden açık ve net cevaplar beklemektedir. Ve anarşistler, devrim ve toplumsal yapı üzerine bir kavrayış bildirdikleri andan itibaren, bütün bu sorunlara açık bir cevap vermekle, bu problemlerin çözümünü liberter komünizmin genel kavrayışıyla bağdaştırmakla ve tüm güçlerini bunların gerçekleşmesine adanmakla yükümlüdürler. "

PLATFORMUN GÜNÜMÜZDEKİ KARŞILIĞI

Dielo Trouda Grubunun üyelerinin kıymeti militan anarşizmin olması gereken yola döndürülmesinin yöntemlerini yansıtmalarındandır. Çözümleri günümüzde hala örgütlü ve birleşik bir anarşist pratik inşa etmede başlangıç görevi görebilir. Tabii ki platforma bir kutsal kitap ya da bir kırmızı kitap! şeklinde yaklaşımdan çok uzağız, ve onun, söylediğimiz gibi, en belirgin şekilde patriarka üzerine, ve sosyal hareketlerin otonomisi üzerine bazı eksiklikleri olduğunun farkındayız.

İlk "platformistlerin" yanlışlarından bir tanesi, paradoksal şekilde, varolan anarşist harekete çok fazla umut bağlamalarıydı. Aslında, aktivistlerden çoğunu kendi kavrayışlarına çekeceklerinden emindiler. Platformun yıkıcı saldırıları göz önüne alındığında, bunların işe yaramamasına gerçekten şaşırabilir miyiz? Bundan az olmamak kaydıyla, bu günümüzde bile kolayca düştüğümüz bir tuzaktır. NEFAC bundan kaçınamadı. Bölgemizdeki aktivistlerle konuşmakla ve onları ikna etmeye çalışmakla çok zaman yitirdik. Bu kötü bir şey mi? Bütünüyle değil. Aslında, sadece söylenene değil gerçekte yapılanı bakıldığında, devrimci anarşizmin geleceğinin anarşist aktivitelerde olduğuna emin olmaktan çok uzağız. Belki de anarşistler birbirlerini ikna etmeye çalışmayı bıraksalardı, toplumun geri kalanına ayıracak daha fazla vakitleri olacaktı. Anladığımız kadarıyla, hareketimizin bölünmesinin temel gerçekliğini tahlil etmeye ve "bunu konuşmayı bırakıp yapmaya başlamaya" karar verdik.

Bumetin www.zabala.net/zababooks/dan alınmıştır.

TAÇANKA FOTOKOPİ
Haziran 2004

TAÇANKA

Türkçesi: Özgür Yılmaz
Tasarım: Sumavi Toprak

Internet adresi : [www. geocities.com/karakizil](http://www.geocities.com/karakizil)

örgüt partizanları (Voline) tarafından reddedildi. Anarko sendikalizm kampında doğal olarak bu gereklilik kabul edildi, problem platformun özel olarak sendikal programı reddetmesindeydi.

Dielo Trouda ayrıca eleştirileri oklarını üstüne çeken basit prensibi, kolektif sorumluluğu ortaya koydu. Kolektif sorumluluğun temel prensibi **"Eğer politik konumlanışta ve belirli bir eylem çizgisinde kolektif biçimde anlaşıyorsak, her bireyin bu politik işe katılımı, düzenlenmiştir. Ayrıca, insanlar yapılacak işte ve nasıl yapılacağına anlaşırsa, her birey işin yapılmasında diğerlerine karşı sorumludur. Son olarak kolektif sorumluluk, eylemin kolektif metodundan başka bir şey değildir."**[4] Bu fikre, her şeye rağmen, onu ordu disipliniyle kıyaslamaya kadar varan anarşist militan Errico Malatesta tarafından saldırıldı.

Tüm bunları birarada tutarsak, platform **"ortak amaca hizmet eden örgüt ve bireylerin bağımsızlık ve insiyatiflerinin garantisi olan"** kaçınılmaz federalizmin prensibini ortaya koyar. Yine de Dielo Trouda özgürlükçü federalizmdeki olağan sapmaya: **"kişinin egosunu herşeyin üstüne koyma hakkı, örgütlülüğün zorunluluğu olan görevleri yerine getirme zorunluluğu olmadan"** karşı uyarısını yapar ve onun yerine **"bir yandan her üyenin bağımsızlık, özgür düşünce, bireysel özgürlük ve insiyatif hakkını tanıırken, bir yandan her bireyin sabit örgütsel görevler almasını ve komünal kararları yerine getirmesini gerektiren federalist anarşist örgütlenmeyi"** savunur. Tabii ki, tüm bu işlerin, platformun amaçladığı gibi, katı yerel sınırları aşabilmesi için, gerekli yapılar kurulmalıdır. Dielo Trouda belgesi çok fazla madde geliştirmese de, bir karar kongresinin ve örgütün işlerini koordine eden bir **"yetkili komitenin"** uygunluğundan bahseder. Emir verme yetkisine sahip üyelerin belirli görevleri yapması; bu noktada diktatoryal otoritenin embriyosunu görenlere göre çok ileriye **gidilmiştir**. Platformun kendisini klasik anarşizmden en çok ayırdığı yer muhtelen devrim sırasında anarşistlere yükledikleri görevle ilgilidir. Gerçekte, Dielo Trouda için **"devrimci dönemde anarşistlerin görevi sadece liberter fikirlerin temellerinin propagandasıyla sınılandırılmaz."** Peki o zaman bu görev nedir? Yazarlara göre **"anarşizm devrimin önde giden kavramı olmalıdır.! nihayetinde Devlet Erkine yönelen devletçi partilerin politik liderliği"** ile kesinlikle karıştırılmaması gereken **"anarşist fikirlerin devrimde öncü olmasının olayların anarşist teoriye göre düzenlenmesi demek olduğunu"** belirtirler. **"Öncü kavramı"** fikri pek çok anarşiste ters gelecek ve ciddi şekilde eleştirilecektir.

Bakunin'in 1. Enternasyonel'in üçüncü konferansında talepleri "ilk önce mülkün miras olarak geçmesi hakkının kaldırılması, ikinci olarak kadınların politik ve toplumsal haklarının tam olarak erkeklerle eşitlenmesi, üçüncü olarak da evliliğin toplumsal, politik ve dinsel bir kurum olarak ortadan kaldırılmasını" içeriyordu.

Platforma daha yakın zamanda Malatesta tarafından yazılan ve İtalyan Anarşist Birliği tarafından 1920'de kabul edilen "Anarşist Program" ayrıca "ailenin aşktan doğacak şekilde, her tür yasal zincirden, ekonomik veya fiziksel baskıdan, dinsel ön yargılardan kurtulmuş olarak yeniden kurulmasını" talep ediyor ve "ekmek, özgürlük, aşk ve bilim istiyoruz" şeklinde sonlanıyordu. Bu sorun sadece teorik değildi. Birleşik Devletlerde anarşistler uygulamaya geçmişlerdi bile. Yani platform yayımlandığı zaman, Amerikan anarşistlerinin, aralarında Emma Goldman olmak üzere, kürtajin yasallaşmasını ve doğum kontrolü üzerine bilgilerin özgür dolaşımını talep etmelerinin üzerinden 15 yıl geçmişti. İspanya'da birkaç yıl sonra çok daha ileri gidilecektir, Mujeres Libres'in eylemleri sağolsun. Dielo Trouda'nın eski düşmanları Bolşevikler bile iktidarı ellerine aldıkları ilk hafta içinde yasal olarak kadınlarla erkekleri eşitlediler, kürtaji ve eşcinselliği yasallaştırdılar. Kısaca, bu "eksiklik" etkileri günümüzde bile süren önemli bir teorik zayıflıktır.

Platformun kendisini klasik anarşizmden gerçekten ayırt ettiği yer örgütsel önerileri ve takip eden konumlanışı seviyesindedir. Dielo Trouda, Sebastien Faure ve Voline tarafından önerilen farklı anarşist akımların sentezini, ve anarko-sendikalizmi reddetti, çünkü "sentezci bir örgüt anarşist hareketin bütün sorunlarına farklı kavrayışı olan bireylerin mekanik bir birlikteliği olacaktır." ve "anarko-sendikalizm anarşist örgüt sorununu, ona öncelik tanımadığı için çözemezdi." Platform onun yerine "bütün anarşist militanları kesin konumlanışlar temelinde birleştirmeyi: teorik, taktik ve örgütsel (yani homojen bir programın az çok kusursuz merkezi), önerdi.

Dielo Trouda aktivistleri örgüt ve anarşist program çifte sorununu, anarşist hareketi net bir yola yerleştirmekte hayati olarak kabul etti. Aslında platformu "böyle bir programın taslağı, iskeleti" olarak düşündüler; ve onun "özgürlükçü güçleri tek, aktif bir devrimci kollektifte birleşmesine yönelik ilk adım" olmasını istediler. Yine de açık ki platform devrimci anarşizmin tamamen belirlenmiş programı olamazdı ve "onu genişletecek, sonra derinleştirecek, anarşist hareket için belirli bir platform yapacak" sonraki bir örgüte aitti.

Platform, bir program şeklinde formüle edilmiş teorik ve taktiksel bir birliğin gerekliliğini savunuyordu. Bu gereklilik ya platformun faydalarını göremeyenler (Faure) ya da onun prematüre ve asıl "mekanik" metod olduğuna inanan "sentezci"

Platformizm-Sentezcilik tartışmalarının anarşistler arasında yaygınlaştığı şu günlerde, aşağıdaki çeviriyi Taçanka Çeviri Kollektifi olarak hazırlamış bulunuyoruz. Çevirisi yapılan metnin niteliğinde herhangi bir değişiklik yapmak istemediğimizden ve metnin olduğu gibi okuyucuya ulaşmasını arzuladığımızdan dolayı herhangi bir yorum eklemeyi gereksiz bulduk. Orjinal metne ulaşmak isteyenler www.zabala.net/zababooks/dl/varpamps04.htm adresini kullanabilirler.

Yine de metnin içinde bahsedilen iki anarşist-komünist örgüt hakkında kısaca bilgi vermenin faydalı olabileceğini düşündük.

NEFAC (North Eastern Federation of Anarcho-Communists) Kuzeydoğu Anarko Komünist Federasyonu. 1999'da kurulan, İngilizce ve Fransızca konuşan devrimci anarşist komünistlerin oluşturduğu federasyon. Kendilerini her tür baskı ve sömürünün karşısında, sınıfsız, devletsiz, hiyerarşik olmayan bir toplumun savunucusu olarak tanımlıyorlar. Platformist prensipler olan teorik uyum, taktiksel birlik, kollektif sorumluluk ve federalizm etrafında örgütlenirken çalışmalarını küreselleşme karşıtı hareketler, savaş karşıtı aktivistlik, uluslararası dayanışma, tutsaklarla dayanışma, işyeri ve topluluk örgütlenmesi, anti-faşist mücadele ve yoksulluk karşıtı çalışmalarını içeriyor. The Northeastern Anarchist isimli teorik yayını çıkartıyorlar. <http://makhno.nefac.net/html/drupal/?q=node/view/83>

WSM (Workers Solidarity Movement) İşçi Dayanışma Hareketi. 1984'te İrlanda'da kurulan anarşist-komünist örgüt. Kapitalizm karşıtı mücadelenin özgürlük mücadelesi olduğunu benimsiyor ve özgürlükçü sosyalizmi savunuyorlar. Kuruldukları günden bugüne mücadeleleri sendikal mücadeleyi, kadın (kürtaj) haklarını, Kuzey İrlanda'da Britanya devletine, Güney İrlanda'da ırkçılığa karşı mücadeleyi, Nepal, Peru ve Güney Afrika işçileriyle dayanışmayı kapsıyor. Red&Black Revolution isimli dergiyi çıkartıyorlar.

<http://flag.blackened.net/revolt/wsm/info/aboutwsm.html>

Çevirinin tartışmalara katkısı olması dileğiyle...

Taçanka Çeviri Kollektifi

İLÜZYONLARIN ÖTESİNDE PLATFORMİZM

İçerik

1. **Platform:** Sadece platformistler için değil
2. **Değerlendirme:** Özgürlükçü Komünistlerin Örgütsel Platformu
3. **Örgütün gidebildiği yer:** Biz platformistiz!

Bu metinlerin çoğu **Kuzeydoğu Anarko-Komünist Federasyonu'nun (NEFAC)** teorik dergisi "The North Eastern Anarchist" in 6. sayısından alındı, aynı derginin 3. sayısında yer alan "Örgütün gidebildiği yer; Biz platformistiz!" makalesi hariç.

etmez olumlu karakterine rağmen, (...) anarşist hareketin herşeye rağmen zayıf kaldığı ve sıklıkla (...) küçük bir olay, bir macera, ve önemsiz bir faktör olarak ortaya çıktığı aşikardır." Olayların bu durumunu düzeltmek için yazarlar "anarşizmin örgütsüzlük batağının terketmesinin, önemli taktiksel teorik sorunlar üzerinde sonu gelmez çekingenlik ve kararsızlıklara artık bir nokta koymasının ve açıkça tanımlanmış hedeflere doğru kararlı bir şekilde ilerleyerek örgütlü kolektif bir pratik olarak davranmasının zamanının geldiğini" düşünmektedirler. "Anarşizmi genel ve taktiksel bir pratik çizgi üzerine oturtan (...) bir örgütün kurulmasını" önerirler.

"Platform" metni üç kısma bölünmüştür (**genel, yapısal ve örgütsel**). Genel olarak, ilk ve ikinci kısımlar anarko-komünizmin, Dielo Trouda'nın kendisini sadece birkaç noktada ayırdığı, klasik bir tanımlamasıdır. Temel noktalardan biri hemen başta ortaya konan toplumda sınıf savaşının önemi ve toplumsal değişimdeki önemli rolüdür: "Tek bir insanlık yoktur, sınıflardan oluşan bir insanlık vardır: Köleler ve Efendiler" ve "Tüm devletlerin sosyal ve politik rejimleri sınıfların mücadelelerinin ürünlerinin üzerindedir." Aynı zamanda "hümanist" konumlanışı reddeden bu konumlanış, tüm belgede hüküm süren net bir kesinlik çizgisi çizer. Dielo Trouda kendisini net bir şekilde, güçlü bir sınıf savaşı vurgusu yaparak, toplumsal anarşizm kampına yerleştirir. Yapısal kısım Rusya deneyiminden ileri gelen avantajlara (ve yetersizliklere) sahiptir. Avantajlıdır çünkü okuyucuyu, Kropotkin'in takipçileri olanlar için çok önemli olan soyut iyimserlikten çıkartır; yetersizdir çünkü 1917'de Rusya'nın durumunun günümüzde yaşadığımız şeyle fazla ortak yönü yoktur. Bu bakış açısıyla İspanyol deneyiminin onun da eski olmasına rağmen , incelenmesi daha verimli olabilir.

Platformun geleneksel anarşizmden ayırdığı bir diğer nokta da patriarka sorunudur, ve malesef bu keskin bir geri noktadır. Aslında, patriarka ile ilgili sorunlardan hiçbirinden: "kadınların ezilmesi, cinsel baskı ya da aile ve çocukların eğitimi" bahsedilmemiştir. Metinde "kadın" kelimesi bile görülmemektedir! Yine de, bizim şimdi bu konuda bahsedeceğimiz şekilde olmasa da, bu sorun diğer anarşist akımlarda görmezden gelinmekten uzaktır. Dielo Trouda'nın - patriarka ve burjuva ahlakı düzeninin eleştirisinde oldukça ileriye giden- Fransız bireyci anarşistlerden ilham almadığını anlasak da, platforma benzeyen diğer anarşist belgeler sorunun üzerinde durmuşlardır. İlk anarşist örgüt olan, Bakunin tarafından 1864'te kurulan "Sosyal Demokrasi Birliği'nin" programı kadın ve erkeğin eşitliğini savunuyor, çocukların "ne toplumun ne de ailelerin malı olduğunu, sadece kendi gelecek özgürlüklerine ait olduklarını" söylüyordu. Dört yıl sonra,

Quebec'te ve genel olarak Kuzey Amerika'da, Anarşizm ve örgüt yeterince bir araya getirmede. Aslında, Kuzey Amerika'da politik bir anarşist grup kurmaya yönelik son ciddi deneme **"Aşk ve Nefret Devrimci Anarşist Federasyonu"** macerasına kadar gider. [1]

Yine de, dünyada örgütlü anarşistler var oldu ve hala varlar. Nesillerce aktivist örgüt sorunu üstüne çok uğraştı, ve tekerleği yeniden icat etmeyi istemeyen bizim gibiler için, onların çözümlerine ve önerilerine bakmak çok yararlı olacaktır. Errico Malatesta ve Michael Bakunin gibi "klasik" anarşistlerde iyi şeyler bulsak da, NEFAC'taki bizler temel olarak, daha iyi bir kelimenin eksikliğinden, "platformizm" olarak adlandırılan gelenekten etkileniyoruz.

İŞÇİ DAVASI (Dielo Trouda) GRUBU ve PLATFORM

Platformist gelenek bir grup sürgündeki Rus anarşistin yürüttükleri iç savaşta Anarşizmin Bolşevikler karşısındaki yenilgisinin analizini yapmasıyla başlatıldı. Bu grup Ukrayna köylülerinin direniş ordusunun önemli liderlerinden Nestor Makhno; aynı hareketin tarihçisi ve Makhno'nun eski bir dostu Peter Arshinov, ve Kronştad direnişinin tutkulu partizanı ve tarihçisi İda Mett gibi önemli kişileri içeriyordu.[2] Bu grup, ilk olarak Arshinov ve Makhno tarafından Çarın zindanlarında yatarken düşünülen ve yaklaşık 15 yıl sonra, 1925'de Paris'te hayata geçirilen, adı Rusça Dielo Trouda (İşçi Davası) olan anarşist – komünist bir derginin yayınlanması etrafında örgütlenmişlerdi.

"Hala ülkede olan" yoldaşların gittikçe azalan sıklıktaki mektupları ve Sovyet rejiminin doğasına ilişkin çözümlerle birlikte – Arşinov, Sovyet rejimini doğru bir şekilde Devlet Kapitalizmi olarak ilk tanımlayanlardan birisiydi- dergi temel olarak Avrupa'yı süpüren devrimci dönemde **"anarşizmin tarihsel yenilgisinin"** nedenleri üzerine yoğunlaştı.

Hala anarşist olan çoğu aktivist gibi – pek çoğu Bolşevizme kaymıştı- Dielo Trouda yenilginin temel nedeninin **"anarşist harekette örgütsel prensip ve pratiklerin yokluğu"** olduğunu düşünüyordu, **"teoride bazı hatalar: anarşizmin bireysellik prensibinin açıkça yanlış yorumlanmasından kaynaklanan: bu teori sıklıkla bütün sorumluluğun yokluğuyla karıştırıldı."** bu durumun kaynağıydı. Haziran 1926'da Dielo Trouda grubu örgütlenme üstüne çalışmalarını **"Platform ve Genel Anarşist Birliği (Projesi)"** isimli bir broşürde yayımladı.[3]

Broşür devrimci anarşizmin, sarı humma ile kıyaslanan **"kronik genel örgütsüzlüğünün yıkıcı bir eleştirisi"**olan bir girişle başlamaktadır. Yazarlar ilk paragraftan itibaren acımasızdır: **"Liberter fikirlerin gücüne ve rakip kabul**

PLATFORM

Sadece platformistler için değil (Jeff Shantz, P.J.Billey "NEFAC-Toronto")

1926 platformundan esin alan anarşistlerin son birkaç yıldır canlanan hareketinin üzerinden çok şey geçti. Konu üzerindeki tartışmaları kapsamlı bir fikir alışverişi şöyle dursun, platformun savunucuları ve (genelde örgütsel anarşizm olarak adlandırılan) platformizmin katı karşıtları arasında kutuplaşmaya doğru yol aldı. Bu kutuplaşmanın içinde gözden kaçan gerçek ise platformizmin günümüz anarşist hareketine, özellikle platformist olmayanların çok işine yarayacak, bazı önemli kavrayışlar sağlıyor olması.

Tartışmaya başlarken bizim platformist olmadığımızı belirtmeliyiz. Biz hiç platformist olmadık, ve kim bilir, belki de hiç olmayız. Aslında, yıllardır platformla kendi sorunlarımızdan ve platform karşıtlarıyla pek çok tartışmadan kendi payımızı almaktayız.

Yine de, genel olarak yakın zamanda Kuzey Amerika'da platformist örgütlerin ortaya çıkışını, ve özellikle de bir platformist federasyon olan NEFAC'ın eylemliliklerini destekliyoruz. Ayrıca platformist eylem ve fikirlerin Kuzey Amerika Anarşistlerine hem Kuzey Amerika anarşist hareketlerinin eleştirisi, hem de anarşist topluma ulaşma mücadelesine olumlu katkıları açısından, sağlayacağı çok şey olduğunu düşünüyoruz.

Bu yüzden, bu kısa metin ne platformistlerin propagandası, ne de platformizme karşı olanlara yergi olarak yazıldı. Aksine, metni hala platformun gösterdiği sorular ve sorunlarla boğuşan anarşistler olarak yazdık. Bize cesaret veren şey, anarşizmi sınırlarımızı belirleyen çemberin dışında, ve insanların gündelik yaşamlarıyla, kapitalizm altındaki mücadeleleriyle bağlantılı bir şekilde inşa eden platformist örgütlenmenin yarattığı olasılıklardı.

Bize göre ağır yük, fikir ve eylemleriyle anarşistler için bir çekim alanı görevini üstlenebilecek anarşist örgütlerin ortaya çıkmasının nesinin yanlış olduğunu açıklamak durumunda olan, platform karşıtlarının omzunda. Platformist olmayanların cevaplaması gereken çok soru var:

Neden anarşistler ortak konum, strateji ve taktikler oluşturmak için aktif olarak bir araya gelmesin? Niçin eylemsel birliktelikler, boşlukta dönüp duran kişisel ütopyaların, kenar çizgilerinden eleştirinin, ya da politik farklılıkların kenarında kalıcı bir şekilde takılmanın rahatlığına yeğ tutulmasın? Bütün militanları örgütlü bir anarşist hareketin içine alma çabasında yanlış olan ne var? İşçi sınıfı militanlarını anarşizme çekme denemelerine niye karşı çıkılır?

Sendikalar ve diğer işçi örgütlerinde anarşist perspektifler geliştirme amacı anarşistler tarafından hep ihmal edildi. Ve pek çok anarşist buna rağmen işçi sınıfının anarşist karaktere sahip olmamasından şikayet edebiliyor.

Platformist olmayanların bazıları, hareketi gözardı edip belgeleri eleştirerek, yaşanmış örgütsel pratikler üzerine kafa yormak yerine örgütlenme üzerine standart genellemelerini kaynak göstererek, platformist örgütlenmeye dogmatik ve tepkisel yaklaşıyor, bazı alışkanlıkların değişmesinin zor olduğunu gösteriyor. Aslında, yılmılık, yalıtılmışlık ve marjinallik günlerinde beslenen alışkanlıklar, insanların kapitalist toplum ilişkilerine alternatif aramaya başlamalarıyla beraber kesinlikle değişmesi gereken asıl şeylerdir. Gerekli olan sadece gelecek toplumun düşünceleri değil, bunun olabilmesi için gerçekçi stratejilerdir.

Başlangıç olarak, açıkça gözüyor ki **Dielo Trouda'nın (İşçi Davası)** "anarşist hareketin beslendiği acıklı durumu" nu aşmaya yönelik ilk endişesi, anarşist hareketin (platformistlerin önemli bir rol aldığı) yakın zamandaki cesaretlendirici yükselişine rağmen, günümüzde Kuzey Amerikan Anarşistleri tarafından paylaşılmıştır.

Anarşist hareketler büyüdükçe, örgütlenme, çeşitli anarşist eylemliliklerin birbirleriyle ilişkileri, ve toplumsal değişim için daha kapsamlı strateji ve taktikler hakkındaki sorular belirginleşecek, ve etkisini artıracaktır. Eğer anarşistler anarşist hareketin yeni yükselişinin sunduğu fırsatları yakalayarak, anarşizmi daha geniş etkili mücadelelere sahip bir hareketler bütünü olarak inşa edecekse; o zaman örgütlenme, güçlerimizi verimli bir biçimde birleştirip koordine etme ile ilgili sorunlarla ciddi şekilde yüzleşmeliyiz. Geçmiş deneyimlerden ders çıkarmamız ve mümkün olduğu kadar geçmiş hataları tekrarlamaktan kaçınmamız bize fayda sağlayacaktır.

Yapılan en önemli hatalardan biri örgütlenme ve birliktelik üzerine kafa yormaktan kaçınmamız, ve bunun mücadeleler gelip çatdığı zaman bizi acı bir şekilde hazırlıksız bırakmasıdır. Hareketler düşük seviyedeysen ve hedefler daha az tutkuyla gözlenirken, bu tür sorunlar daha az aciliyet taşır, ve alt kültürün koruyucu kabuğunu kırmaya yönelik baskılar daha zayıftır. Yakın zamana dek Kuzey Amerika'nın durumu bu olmuştur.

Anarşizmin, daha genel olarak anti-kapitalist aktivitelerinin büyüdüğü dönemlerin değişen koşulları ise, değişen mücadele dinamiklerine uygun yeni pratikler gerektirir. Mücadeleler genişleyip ilerledikçe, artık soru insanların örgütlenip örgütlenmemesi değil, daha çok ne tür bir örgütlenmenin açığa çıkacağıdır. Kapitalizmi yenmeye çalışan insanlar muhakkak ki kaynakları paylaşma, çabaları birleştirme ve kuvvet inşa etme amacıyla güçleri birleştirmeye çalışacaklardır. Böyle durumlarda kenarda kalmak, meydana otoriter ve/veya reformist örgütler lehine boş bırakmak anlamına gelecektir.

Bölüm, platformun anarşist hareketleri genel bir anarşist birlik içinde toplamaya yönelik "sağlıklı" eğilimleri toplayacak asgari teori olduğu fikriyle başlıyor. Kısaca, temel fikir bir anarşist enternasyonal oluşturmak. Bunun iyi bir fikir olması bir yana, şu açık birşey ki bu günümüz anarşist hareketi için çok erken. Önce yeterli büyüklük ve örgütlülüğe sahip ulusal ve bölgesel federasyonlarımız olmalı ki onları anarşist enternasyonal şeklinde çalıştırmanın bir anlamı olsun. Platformun anarşist hareketin örgütlülük eksikliği üzerine çoğu yerdeki kızgın bildirimleri insana aynı durumun o zamanlarda da geçerli olduğunu söyletiyor. Kısaca, İşçi Davası grubu tersine çalışıyordu.

Uluslararası genel bir anarşist birliği çağırısı yapmayı denemeden önce ulusal örgütlenmeler kurmaya odaklanmalıydılar. Yazarların devrimci dönemde binlerce yoldaşının hayatları pahasına yaşadıkları kısa ömürlü anarşi bu tutumlarını anlaşılabilir -ama yine de hatalı- kılıyor.

Örgütsel bölümün diğer üç noktası ise kısa tutulmuş, anlaşılan yazarlar bu üç noktayı "sentezci" anarşist örgütlerle karıştırılmalarını önleyecek temel noktalar olarak gördüler. Federalizm üzerine olan son kısım, işleyiş konusunda problemlerli bir nokta içeriyor. Bu paragrafta demokratik merkezîyetçiliğe karşı yol almak imkansız görülürken, aynı zamanda anarşist örgütün "**yalıtılmış örgütlerin birliğinin teorik pozisyonları ve genel taktiksel çizgisiyle tutarlı eylemlerinin teorik ve örgütsel oryantasyonundan**" sorumlu bir yetkili yapısı olduğu söyleniyor.

Yetkililer, en radikal örgütte bile, örgüte amaç belirleyen ve genel üyeliğin katılımını azaltan hiyerarşik bir liderlik konumuna dönüşürler. Evet, özel işlerin yapılması gerekir, görevleri düzenlemek, toplumsal propaganda yayımlamak ve diğer örgütlerle temas kurmak gibi. Ama özelleşmiş çalışma grupları ya da sorumluluğun kolektifler, dallar ya da hücreler arası dönüşümü daha tercih edilir ve anti otoriter prensiplere yetkili yapılardan daha uygundur.

Genel olarak, "liberter komünistlerin örgütsel platformu" Dielo Trouda grubunun anarşistlerinin eklenenebilir örgütlere teorik zemin sunma adına kıymetli bir denemesidir. Onu bir çeşit kutsal kitap olarak değil, tamı tamına okumaya ve fikir çıkarmaya değer bir broşür olarak gören modern anarşistler için çok faydalı bir metindir. Modern anarşist komünistlerin görevi platformun eksikliklerini tamamlamak ve gerçek bir "anarşistlerin genel birliği" oluşturabilecek örgütler kurmaktır.

***Değerlendirenler:** Mick Black (NEFAC-Toronto)
Jessica, Sabute Anarchist Collective (NEFAC-Boston)*

**Örgütün Gidebileceği Yer:
BİZ PLATFORMİSTİZ!**

Nicolas Phebus (Quebec-NEFAC)

fabrikalarına geri dönmelidirler. Askerdeki insanlar devrimi korumanın temelidir ve İspanya iç savaşında anarşist mücadele birimlerinin askerleşmek zorunda kalmasında ve işçi örgütlerinin Stalinistler ve Cumhuriyetçiler tarafından silahsızlandırılmasında (platformun yazılışından yaklaşık 10 yıl sonra) günümüz anarşistleri tarafından dikkat edilmesi gereken dersler vardır.

Platform metninde anarşist askeri örgütün birkaç temel noktası belirtilmiştir. Bunlar:

- a) Ordunun sınıfsal karakteri
- b) Gönüllü hizmet (Her tür zorunluluk devrim savunmasının tamamen dışında bırakılacaktır.)
- c) Özgür devrimci disiplin (öz disiplin) (gönüllü hizmet ve devrimci öz disiplin tamamen yeterlidir, ve devrimci orduya devlet ordusundan daha çok moral verir.)
- d) Devrimci ordunun bütün ülkedeki temsil edilen işçi ve köylü örgütleri tarafından kitlelerin ekonomik ve sosyal hayatı kontrolüyle ortaya çıkan işçi ve köylülere kitlelere tam itaati.

Platformun anarşist askeri örgüt konusunu ele alışı çok önemli ve acı şekilde modern anarşist örgütlerde eksik olan bir şeydir.

Bu bizi platformun devrim sırasında ve sonrasında üretim ve tüketimin örgütlenişinin temel prensiplerinin altını çizen “kurucu bölüme” getirir. Bu bölümün ana kısmı köylülere yoğunlaşır; bu da kapitalizmin gelişiminin değiştirdiği bir toplumsal gerçekliktir.

Dünya şehirde yaşayan nüfus yüzdesinin çok büyük bir artışını gördü. Modern kapitalist tarım artık küçük köylü ailelerin ya da çiftçilerin sömürülmesiyle yapılmamakta yeni yöntem teknolojiyi -çoğunlukla kimyasallar olarak - kullanan devasa süper-çiftlik tarım işletmeleri, toprakları verimsiz kılan sürdürülemez yüksek verim pratikleri ve göçebe işçilerin sömürülmesi. Yazarların bahsettiği köylülük modern endüstri toplumunda artık görülmemektedir.

Yine de bu, platformun tarım sorununa verdiği önemde yanıltıcı anlamına gelmiyor. Aslında, bunun anlamı artık kapitalist sınıfın herhangi bir devrimi şehrin gıda kaynaklarını kapatarak açlıkla yüzyüze bırakmayı deneyebilecek olması. Bu durum şehrin gıda kaynağı yollarının açık tutulması, şehir işçileri ve varolan çiftçiler arasında mükemmel ilişkilerin olması ve yeterli sayıda şehir işçisinin toplumu sürdürebilir ve sömürüye mahal vermeyecek şekilde gerekli miktarda yiyecek sağlaması amacıyla şehirden ayrılarak çiftliklerde çalışmasına artan bir önem getiriyor.

Anarşistlerin daha iyi örgütlenme ihtiyacını vurgulayan bir broşürde örgütsel kısmın en kısa ve en eksik bırakılmış olması şaşırtıcı bir şey. Yine de, platformist örgütsel teorisinin dört temel noktası verilmiş. Bunlar teorik birlik, taktiksel birlik, kolektif sorumluluk ve federalizm.

Tarihine bakıldığında, marjinal öğelerden öte örgütsel perspektif ve eylemlilikler anarşist hareketin çekirdeğini oluşturur. Örgütsel yaklaşımların anarşizmden bir sapma, ya da anarşist olmayan fikirlerin anarşizme sızması olarak gösterilmesi, tarihsel revizyonizmin tuhaf bir örneğidir. Tabii ki, çoğu anarşist şu veya bu şekilde bir örgüte dahil oldu, haber kolektifi, yayım takımı ya da aksiyon grupları gibi.

Yazık ki, Kuzey Amerika anarşist eylemliliklerin çoğu Dielo Trouda'nın 1926'daki tanımına uyuyor: **“Çelişkili teori ve pratikleri savunan, ne bir gelecek perspektifi, ne de devamlı militan eylemliliği olan, ve arkasında hemen hiç iz bırakmadan sıklıkla ortadan kaybolan yerel örgütlenmeler.”** Kalıcı bir anarşist hareketin yokluğu, insanları pasiflik, moralsizlik, ilgisizlik ve alt kültürçülüğe çekilmeye sürüklüyor.

Bu kısa ömürlü örgütlenmelerin pek çoğu, platformistlerin eleştirel yaklaştığı sentezci temele göre kuruldu. Sentezci yaklaşımların ille de başarısız olacağına ikna olmuş olmasak da, bu grupların **“bireylerin mekanik birlikteliği”** olma yönünde seyretmesine dair, platformistlerin de öngördüğü tecrübelerimiz oldu. Böyle gruplar, aktiviteyi bir kitapevi, haber kolektifi ya da özgür okullar işletmeyi aşmadıkça, görece iyi çalışırlar. Yazık ki, bu durumlarda bile anlamlı politik sorular ortaya çıktığında çok korkunç problemler yaşanır. Diğer üyeleri gücendirmek istememe ya da kolektif düzeni tehdit ettiği için tartışmalı işleri azaltmaya yönelik konsensus, sentezci grupların temel özelliklerindedir.

Platformistler ortak eylem ve tepkiye dayanan temel bir birlik peşindedir. Platformizmin politik ve teorik dürüstlüğü özendirir. Herhangi biri huzuru korumak adına diğerlerine teminat vermek ya da duruşunu yumuşatmak zorunda kalmadan istediği çıkışı yapabilir.

Birlik tartışmasının muhtemelen biraz berraklaştırılması gerekiyor. Platformistler teorik ve taktik birlikten söz ederken kastettikleri şey herkesin aynı şeyleri okuması veya aynı fikirleri kabul etmesi değil. Ama tabii ki, temel fikirlerde belli başlı ortaklıklar olmalı. Ve bu ortaklık sadece açık tartışma ve gerçek eylemlilikte kök salan fikir alışverişiyle, kolektif biçimde belirlenebilir. Örgütlenme, çabalarımızın bölünmesi ve seyretilmesine değil, şu an sınırlı durumdaki anarşist güçleri bir araya getiren kaynak ve enerjinin odaklanmış paylaşımına hitap eder.

Tabii ki kolektif çalışmadan, uzun tartışma ve görüşmelerden, eylem üzerinden fikirleri geliştirme ve yenilemekten, ve son olarak platformistlerin üstlerine aldıkları örgütlenme çabasından uzak durmak her zaman daha kolaydır. Birinin apartmanında, bu güzel fantezilerin **“süre giden gerçekliğe”**

kaçınılmaz biçimde sokulamayacak olmasına" neredeyse hiç aldınmadan, saf tasarılar geliştirmek de daha kolay birşey. Öte yandan, platformistler, kapitalizmin saldırılarına maruz kalanlarla bağlantılı bir anarşist hareket kurma sorumluluğunu paylaşırlar.

Anarşist örgüt, bir araya gelinip yapılan işlerin yorumlandığı yerdir. Pratiği inceleyip geliştirme, eldeki kaynak ve deneyimlerin verdiği alternatif ve seçenekleri inceleme fırsatı sunar.

Bize göre platformizm hakkındaki önemli şey 1926 metninde değil, platformizmin kanlı canlı patronlara, toprak ağalarına ve bürokratlara karşı gerçek bir sınıf mücadelesiyle iç içe anarşist strateji ve pratikler geliştirmek için açık ve ciddi olarak bir araya gelmeyi önümüze koyma cesaretindedir. Platformistler, anarşizmi günümüzdeki toplumsal bilinç ya da kültürel kritik olma statüsünden çekip çıkarmayı göze aldılar. Bunlar, birkaç örnek verilecekse platformist gruplar tarafından kiracı birlikleri, işyerleri, yoksulluk karşıtı eylemler ve mülteci mücadelelerinde yürütülen çalışmalarla yapıldı.

Bu eylemlilikler, ciddi tartışmalara ve işlerin doğru dürüst yapılabilmesi için gerekli kapasitenin hesaplanmasına dayanılarak, örgütlenme tartışmasını spekülasyon bulutlarından gündelik pratiğin zeminine indirdi.

Platformistler sorunu konforlu soyutlamalardan alıp, mevcut kapitalizm koşullarında yaşayan insanların deneyimlerine dayanan pratik gerçekliğe getirdi.

Tabii ki, platform sadece bir **"taktiksel ve teorik oryantasyon"**, ve platformist örgüt bu oryantasyonu eylemlilikleriyle geliştireceklerin bir araya gelmesi. Bu yüzden koşullar zorladıkça platform yapısını değiştirmeye her zaman açık.

Unutulmamalı ki platform sadece bir başlangıç, **"özgürlükçü güçlerin bir araya gelmesine doğru atılan ilk adım."** Hatları tamamen belirginleştirilmiş bir eylem programı olmaktan öte sadece **"böyle bir programın temel iskeletini"** sağlıyor. Metnin pek çok boşluğu, abartısı ve yetersiz yaklaşımı yazarların kendisi tarafından farkedildi.

Anarşizmin büyümesi kısmen "sahneler" ve klikler yerine anarşist hareketler inşa edebilecek gelişkin görüş ve pratikler geliştirmeye yönelik zorlamalar içermeli. Eğer platformizm bu sürece bir başlangıç noktası olacaksa, Kuzey Amerika anarşizmine gerekli katkıları yapacaktır, hoş geldi!

olarak" görürler. Onlara göre anarşist örgütler sendikalara bireyler olarak değil, **"hareketin saflarındaki görevini özgürlükçü teoriyi geliştirmek, ve sendikayı sosyal devrimin aktif bir kolu yapma amacıyla onu özgürlükçü doğrultuda yönlendirmek olarak gören örgütlü bir güç"** olarak katılmalıdır. **"Unutulmaması gerekir ki eğer uygun zamanda reformist sendikacılık anarşist teoride bir dayanak bulmazsa, hoşumuza gitsin gitmesin, devletçi bir partinin ideolojisine yönelecektir."**

Bütün bunlar platformizmin sendikalarda çalışmaya yönelik temel konumlanışıdır. Bizim yüzleştiğimiz sorun ise **IWW (dünya sanayi işçileri)** gibi küçük devrimci sendikalara mı, yoksa daha kalabalık ama çoğunlukla reformist ticari sendikalara mı yoğunlaşmamız gerekliliğidir. Şüphesiz IWW'deki etkimiz çok daha fazla olacak, üyelerimiz IWW'nin toplam üyelerinin neredeyse %10'nu oluşturacaktır, ama ana akım reformist sendikalar milyonlarca işçiyi kapsarken bizim IWW'de örgütlenme çabalarımıza değecek mi? Fikirlerimizin olabilecek en fazla emekçiye ulaşması daha anlamlı gelmiyor mu?

Genel bölümün son kısmı devrimin savunulmasıyla ilgili. Metinde yazarlar devrimin yüzleştiği ana tehlikenin egemen sınıfın devrilmesi değil, devrim sonrası tepkisel karşı saldırı olduğunu savunuyorlar. Yazarlar, doğrudan kendi deneyimleri ışığında, devrimciler ve kapitalistlerin ordusu arasında bir iç savaş oluştuğunu görmüşlerdir. Bu sebeple (daha uygun olan "merkezi" kelimesinin üstünü örterek) "ortak" işletilecek devrimci bir ordunun kurulmasını öne sürerler. Bu noktada, merkezi emir alan düzenli orduların yalıtılmış, part-time, "yurttaş asker" milislerden daha verimli ve iş görür olduğunu inandırıcı bir şekilde tartışmaya açmak zor görünmektedir.

Ancak; verim, anarşist askeri örgütler sorunsalının sadece bir kısmıdır. Diğer kısım "düzenli askeri örgütlerin" otoriter devletin çekirdeği olmadan anarşist bir toplumda olabilirliği üzerine olan temel politik sorudur. Bize göre bu olanaklı değildir. Anarşist askeri örgütlerin temeli işyerleri ve yaşam alanlarını ellerinde tutmak ve korumak için bir araya gelen devrimcilerin ilgi gruplarından oluşan düzensiz milisler olmalıdır.

İç savaş zamanında gerekli olan şey çeşitli silahlı ilgi gruplarının koordine olmasıdır. Milisler bir araya gelmeli, demokratik bir şekilde seçilen ve geri çağrılabilen merkezi bir emir altında tek bir askeri örgüt oluşturmalıdır ama emirleri reddetme özgürlüğünü de içeren yüksek düzeyde bir otonomi korunmalıdır. Ayrıca, herkesin er olacağı bir şekilde, rütbe sistemi olmamalıdır.

En önemlisi iç savaş biter bitmez merkezi emir dağıtılmalı, ve askerler yerel düzensiz milis hizmeti gören birlikleriyle beraber evlerine, tarlalarına ve

ortaya koymalı ve devrime bir bütün olarak katılmalıdır. Bütün bu yukardaki sorunlarda ve onlarca diğerlerinde, kitleler anarşistlerden net ve kesin yanıtlar beklemektedir. Ve devrim ve toplumsal yapıyla ilgili bir kavrayış belirttikleri andan itibaren, anarşistler tüm bu sorulara net tepkiler vermek, problemlerin çözümünü özgürlükçü komünizmin genel kavrayışına bağlamak ve bunların gerçekleşmesi için tüm güçlerini ortaya koymakla yükümlüdürler."

Platform ayrıca herhangi bir "geçiş dönemi" ya da "olabilecek en az program" fikrinin katıksız bir çılgınlık olduğunu hiç unutturmaz.

"Anarşistler her zaman kapitalist sınıfın ekonomik ve sosyal ayrıcalıklarını ellerinden alan ve üretim araçlarını ve ekonomik ve sosyal hayatın bütün fonksiyonlarını emekçilere sunan anlık bir toplumsal devrim fikrini savunmuşlardır."

"Olabilecek en az program" anladığımız kadariyle reformizm ile aynı şeydir. Bu reformlar için (ev sahibi olma, daha iyi ücretler, sağlık güvencesi ve çalışma koşulları) mücadele etmenin kötü olduğu değil, yalnızca reformların fazla ileriye gidemeyeceği, kapitalizm ve sınıflı toplum tarafından yok edileceği belirtilir.

Sonraki bölüm (sendikacılık olarak da bilinen) birlikçiliktir. Bu kısımda son 76 yılda tarihsel koşulların ne kadar ciddi bir şekilde değiştiğini görmeye başlarız. Platform yazıldığında tüm dünyada toplumsal devrimci sendikacı bir dalga vardı. Önümüzde bununla karşılaştırılabilecek bir hareket yoktur, özellikle devrimci sendikacılığın reformist sendikacılığın yanında hep küçük kaldığı ve 20. yüzyıldan beri kitlesel bir hareket olmadığı Birleşik Devletler ve Kanadada. Avrupa devrimci sendikaları bile faşist dönemde ezilmelerinden sonra kendilerini asla tam olarak toparlayamamış ve günümüze eskinin gölgesi olarak taşınmışlardır.

Yazılanlara göre platform sendikalizm hakkında iki fikre sahiptir. Bunlardan birine göre; "işçilerin üretim temelinde birleşmesi, devrimci sendikalizm, meslek temelinde oluşturulan tüm örgütlenmeler gibi belirleyici bir teoriye, güncel gerçeklikle ilgili gelişkin toplumsal ve politik soruları cevaplayacak bir dünya kavrayışına sahip değildir. Sendikalar her zaman belirgin şekilde saflarında en yoğun çalışan çeşitli politik grupların ideolojilerini yansıtır. Yine de, sendikalizmi teorik eksiklikleri yüzünden reddetmektense, "özgürlükçü komünizm ile sendikalizmi karşı karşıya getirme ve benzeri yönelimleri yapay, oluşum ve anlam yoksunu

Anarşizm hobisi pul koleksiyonu yapmak veya kuş gözlemekten çok çok iyi bir hobi değildir. Hobiler, yapanlara özgürlük anları, kendini ifade etme, gündelik hayattan uzaklaşma imkanı verir, ama pisliğin birikmesine engel olamaz. Anarşizm bundan iyisini yapabilir ve yapmalıdır. Platformizm bunu anlamıştır, ve anarşizmi ezantirik hobicilikten çekip çıkarmaya çalışır.

Anarşizm spekülâtif gerçeklikten olasılıkların alanına hareket etmelidir. Bu harekete ciddi bir itme vererek, platformist örgütler Kuzey Amerikan anarşist çabalara çok şey sunmaktadır.

Değerlendirme:

ÖZGÜRLÜKÇÜ KOMÜNİSTLERİN ÖRGÜTSEL PLATFORMU

Dielo Trouda (İşçi Davası) Grubu 1926

İşçi Birliği_Hareketi (WSM) 1989

Devrimci anarko-komünistler olarak biz; federasyonumuzun çalışmalarına, iç ilişkilerimize, diğer anarşistlerle ilişkilerimize ve kollektifimizin çalışmalarına yön vermesi için platforma güveniyoruz. Ancak, bunun eleştirel bir açıdan yaklaşılması gereken hatasız bir belge olduğu gibi ilüzyonlar barındırmıyoruz. Platform, şimdiki Kuzey Amerika toplumsal gerçeği ile benzerlikten çok fark barındıran bir toplumsal gerçeklik ortamında kaleme alınmıştı. Bunu göz ardı etmeyerek, platforma, onun örgütlenme çabalarımızın yararlanabileceği öğelerini koruma umudu ile, eleştirel bir bakış açısı ile yaklaşıyor ve aynı anda uygun olmayan öğeleri dışarıda bırakıyoruz. Anarşist-Komünistler arasında süregelen platform ile ilgili tartışmaları sürdürme ruhuyla bu mütevazı değerlendirmeyi sunuyoruz.

İşçi birliği hareketi (WSM: Worker's Solidarity Movement) üyeleri tarafından hazırlanan önsöz ve tarihsel giriş temeli oluşturur, ve hem platformun modern uzantılarının şu anki konumlarını, hem de bu kitapçığın hangi tarihsel koşullar altında yazıldığının okuyucular tarafından anlaşılmasına yardımcı olur. Rus devriminin tarihi ve bu kitapçığın yazarları da dahil anarşistlerin Bolşevikler tarafından bastırılmadan önce devrimde oynadıkları rol sadece kısaca tasvir edilmiştir, ancak bu, kitapçığın yazarlarının nereden geldiğinin berrak bir betimlemesini sunar. Platformist geleneğin, ona olan eğilimlerin ne kadar az olduğunu gösteren kısa bir tarihçesi bize ayrıca verilmektedir. Platformu son yirmi yıldır geliştirip uluslararası anarşist hareket üzerinde hiç olmadığı kadar etkili olmasını sağlayan WSM ayrıca anılmalıdır.

Giriş, yazarların anarşist hareketin **"kronik genel örgütsüzlüğüne"** hayıflanmalarına odaklanır. Platform, örgütsüzlüğün nedeninin başta sorumsuzluk olmak üzere anarşist hareket içerisindeki teorik sorunlar olduğunu öne sürer. **"...Her biri anarşist hareketin içindeki her soru için farklı bir kavrayışa sahip olarak..."** anarşist felsefe üzerine değişken bakış açıları barındıran bireylerin aynı toplulukta olduğu sentezcilik de kesin olarak reddedilmelidir. Bunun yerine platform **"...kesin duruşlar; teorik, taktiksel ve örgütsel homojen bir program için az çok kusursuz bir temel..."** barındıran bir anarşist örgütlenmeyi yeğler. Platformun, **"Genel Anarşist Birliği"**nin programının üzerinden yayılacağı bir **"iskelet"** olması düşünülmüştür.

Genel bölüm, kitapçığın gövdesini oluşturur ve birkaç bölüme ayrılmıştır. İlk nokta **"İnsanlık tarihi boyunca... sınıf mücadelesi her zaman toplumların şekil ve yapısını belirleyen birincil öge olmuştur"** düşüncesini tartışan sınıf

mücadelesi bölümüdür. Bu inceleme şasırtıcı derecede sade ve indirgenmiş, kısa, ve gerçekte çok daha karmaşık olan sosyal ilişkilerin umutsuzca yetersiz bir özetidir. Modern sınıf mücadelesi anarşistlerinin bu noktayı erkek egemenliği, beyaz ırk üstünlüğü, ve diğer baskıların işçi sınıfını nasıl baskılayıp böldüğünü inceleyerek genişletmeleri gerekmektedir.

Ayrıca platformun içinde, burjuva demokrasisinin egemen sınıfla yapmacık işbirliği de doğal olarak reddedilmiş, halbuki, anarşinin bir prensibi olan doğrudan demokrasi kavramı, diğer bir deyişle seçimcilik kafa karıştırarak bir biçimde ayrıştırılmamıştır.

Platformun yazarları devletin özgürleşme mücadelesinde işçi sınıfının elinde bir silah olacağı teorisini katı bir şekilde eleştirmişlerdir:

"Devrimin korunması için hemen ve bu amaçla kurulan devlet, kaçınılmaz bir şekilde kendi ihtiyaç ve özellikleri tarafından saptırılıp, kendisini bir amaç olarak koyarak, ayrıcalıklı, özel tabakalar üretir, ve devamında kapitalist otorite ve devletin temelini, kitlelerin şiddet yoluyla köleleştirilmesi ve sömürülmesini, yeniden kurar."

Genel bölümün geniş bir kısmı, kitlelerin ve anarşistlerin toplumsal devrimdeki rolüne yoğunlaşır. Anarşistlerin kitlelerin devrimci potansiyeli kavrayışının devletçilerden farklı olduğunu belirterek başlangıç yapılır. Devletçiler kitlelerin toplumsal devrimde sadece yıkıcı roller, kapitalist toplumsal düzenin yıkılması gibi, üstlenecekleri düşüncesine sahipken, anarşistler insanları yeni toplumu kendi başlarına yaşatabilecek kapasiteye tamamen sahip olarak görür.

Platform daha sonra anarşist hareketin devrim öncesi ve devrimci durumda temel stratejisini ortaya koyar. Devrim öncesi dönemde anarşistlerin iki yönlü bir stratejileri vardır. Bunlardan ilki teorik gelişme, propaganda üretimi ve işçi sınıfı içinde fikrîsel savaşım verme amacıyla örgütlü bir biçimde belirgin Anarşist-Komünist örgütler (NEFAC gibi) kurmaktır. Anarşistlerin ikinci görevi de işçileri üretim ve tüketim noktalarında örgütlemektir, diğer bir deyişle, devrim sırasında ve sonrasında ekonomik gücü egemen sınıfın elinden alabilen ve üretim, dağıtım ve tüketimi yeniden düzenleyebilen bir devrimci sınıf gücünü inşa etmektir.

Devrim sürecinde, **"Anarşistlerin devrim dönemindeki rolü sadece liberter fikirlerin temellerinin yayılmasıyla sınırlanamaz."** Broşürde devam edilmektedir: **"Anarşist örgüt toplumsal devrimin her anlamda; devrimin konumlanması ve genel karakteri, devrimi ileriye götürecek görevler, yeni üretim, tüketim, ayrıcalıklar sorunu vs. kendi inisiyatifi"**